

Tízezer hold városi föld eladása.

(Saját tudósítónktól.) A jelekből ítélve a legszélesebb körökben keltette a legnagyobb érdeklődést az a pénteki számunkban megjelent cikk, amely a következő eszmét pendítette meg: adjon el a város hatalmas birtokából 5—10 holdas parcellákban tízezer hold földet első sorban háborút viselt szegedi parasztnak, esetleg özvegyeknek vagy utódainak. Szegeden köztudomás szerint hagyomány az, hogy a városnak földet eladni nem szabad. Ezen a konzervatív elven épül fel évtizedek óta a várospolitikai. Akármennyire változtak meg a viszonyok ép a legutolsó években, akármennyire belátják egyesek, hogy a városi földek egy csekély részének eladása a mai földárak mellett a városra kitűnő üzlet volna, akármennyire átérzik annak a szociális áldásnak jelentőségét, hogy a háborút viselt szegedi parasztot örökföldhöz juttassa a város — nem tudnak szabadulni a hagyománytól, amely évtizedeken át az volt: a város ne adjon el földet.

Megírtuk első cikkünkben: mi megpendítjük, felkaroljuk ezt a szép és okos eszmét, amely nem a miénk. Megpróbálunk a megoldás módjaitól közvéleményt teremteni. Ép azért az eszmék tisztázása céljából helyet adunk a legellentétesebb véleményeknek. Mai számunkban megszólaltatjuk *Bokor Pál*, polgármester-helyettest, akinek osztályába ez az ügy tartozik és *Scutty Sándor* főszámvevőt, aki a kérdésnek különösen pénzügyi részéről mond el értékes dolgokat.

Bokor Pál szerint a város jövedelmi forrásának a legbiztosabb bázisa a föld, azért helytelen politikának tartaná, ha a városi földekből a mai árak mellett is eladnának. A bérföldek ma már nem két százalékot jövedelmeznek, mint valamikor. Ép nagy földbirtoka juttatja Szegedet a többi vidéki várossal szemben abba a kellemes helyzetbe, hogy nagy kölcsönöket is, ha szüksége van rá, könnyen és aránylag előnyös feltételek mellett tud szerezni. Pénzügyi előnyök ilyen lépésre semmi esetre sem bírnák rá. Azt az elvet elfogadja, hogy azoknak a parasztnak, akik a háboruban rokkanttá váltak, vagy azok özvegyeinek, esetleg utódainak, akik elesetek, földet juttasson a város. De csak olyan területből, amely nehezen kezelhető. Ilyen szegedi paraszt azonban 4—500-nál semmi esetre se lesz több. Ez azonban csak akkor lehetséges, ha a város megépíteti a rendes nyomtávolságú tanyai vasutat. A földeladásból befolyó 4—5 millió koronát lehetne erre a célra fordítani.

Scutty Sándor főszámvevő a következőket mondja:

— Ha a város földbirtokainak egy bizonyos hányadát, mondjuk 10.000 holdat örök áron eladná, a város háztartására a következőleg alakulna annak pénzügyi mérlege.

10.000 hold homokföldbérlet után a holdankinti haszonbért átlag 30 koronájával számolva, a város bevétele most 300.000 korona. Ebből le kell vonni azt az összeget, amelyet adó címén fizetünk, holdankint számolva 50 fillérrel 5000 korona. Marad a város jövedelme címén 295.000 korona. Tízezer hold homokföld eladásából befolyyna

1200 koronájával számolva holdankint 12 millió korona. Ennek 4 százalékos jövedelme kitenne 480.000 koronát. Ehhez számolandó a földet vásárolók által fizetendő városi pótdadó összege, holdankint 30 fillérrel számolva 3000 korona; összesen 483.000 korona. A mai jövedelem 295.000 korona, várható tiszta bevételi többlet tehát 188.000 korona.

A jó homokföld holdankinti átlagos ára a békeidőben 1000 korona volt, a földadó nyilvántartási hivatal adatai szerint a homokföldek ma sem kelnek el 1200 koronánál drágábban. Így tulzott számításokat a föld eladásából várható bevételi többletek révén magunknak nem alkothatunk, mert azok a magas földárak csakis a város körüli és fekete földek eladásánál voltak elérhetők, sokszor négyszögölenként 6—10 korona.

Én a magam részéről pénzügyileg előnyösnek tartom a földek egy bizonyos részének eladását, de olyan megszorítással, hogy az eladandó terület nagysága ne esék a föld árának rovására.

A földek árából befolyó 12.000.000 koronának 4 százalékos gyümölcsöztetését csak hozzávetőleg vettem számításba, mert helyes pénzügyi politika mellett bizonyára módjában lesz a város közönségének a föld vételárát nem 4 százalék mellett, hanem sokkal előnyösebb módon befektetni.

A szenátus nem ad teljhatalmat Wilsonnak

Hága, február 24. A Central News Washingtonból azt a hírt kapta, hogy a szenátus jogügyi bizottsága elutasította azt a törvényjavaslatot, amelynek az volt a célja, hogy az elnök teljes hatalmat nyerjen a tengeri és szárazföldi haderő felhasználására vonatkozólag, hogy így tartsa fenn az Egyesült Államok semlegességét. A bizottságnak az a nézete, hogy az alkotmány elég hatalmi jogot ad az elnöknek és hogy ezt szükségtelen kibővíteni.

Wilson elhatározta, hogy március 5-re rendkívüli gyűlésre hívja össze a szenátust.

410 hadosztály a nyugati fronton

Bécs, február 24. A N. Fr. Presse-nek jelentik Luganoból: A római Tribuna angol és francia forrásból azt a jelentést kapta, hogy csak napok kérdése és meg fog indulni a döntő offenzíva a nyugati hadszíntéren és az antant seregei ezuttal a győzelem minden reményével fogják kezdeni a támadást, mert számra és felszerelésre nézve túlnyomó fölényben vannak a központi hatalmak haderője fölött. A német hadvezetőség a legnagyobb erőfeszítést fejtette ki a nyugati hadszíntéren. Százhatvanhat hadosztályt vont össze, de azokkal Franciaország egymaga száznegyven hadosztályt állított szembe, Anglia pedig kerek száz hadosztályt és Belgium tizet. Ami a felszerelést illeti, az antant hadserege még sohasem volt ennyire harcra kész és míg a németek mindössze tízezer ágyúval rendelkeznek, az angolok és franciák ütegei tizenötezer ágyút számlálnak.

A képviselőház ülése.

Budapestről telefonálva tudósítunk: A képviselőház szombati ülését délután fél 4 órakor nyitotta meg Szász Károly alelnök.

Schmiedt Károly munkapárti szász képviselő kijelentette, hogy meggyőződése szerint — ha az erdélyi szorosokat jobban őrizzük — legalább két hétig védeni lehetett volna Erdélyt. Elmondja, hogy egyes falvakban mennyi gyújtogatás történt és hogy saját katonáink mennyi pusztítást vittek véghez. Így Keresztényfalván egy századparancsnok minden harmadik házat felgyújtatott és fölrobbantatta a kasszárnyát, valamint a szeszfőzdét. Ebben az ügyben is vizsgálót követel. Követeli ezenkívül a hazaárulók és szökevények vagyosának elkobzását. Szeretné, ha minden román hűve lenne az egységes Magyarország eszméjének. Reméli, hogy a román kérdés ezuttal gyökeres és évszázadokra kiható megoldást fog nyerni. A jelentést tudomásul veszi.

Haller István támadja a gazdasági szabadsággal visszaélő mozgatókét. Követeli a kisbirtokok szaporítását. A jelentést nem veszi tudomásul.

Ezután *Tóth* János szólalt föl. Foglalkozik a háborúval. A magyar népek joga van tudni, hogy mi lesz a jövője és miért vérzik. Adjon erről a kormány programot. Tudnunk kell, mit kapnak, akik a hazáért mindent föláldoznak. Foglalkozik gróf *Khuen-Héderváry* Károly újvi beszédével. Azt mondja, amikor *Khuen-Héderváry* először tette be a lábát a parlamentbe, megkezdődött a képviselők pénzzel való vesztegetése. Megemlíti a Papp Zoltán-féle vesztegetési ügyet és foglalkozik az 1910-iki képviselőválasztásokkal. — A munkapárt újvi hadüzenetére az a válaszuk, — mondja — hogy nem lesz addig béke és az országban áldásos munka, amíg más kormány nem jön. A jelentést nem veszi tudomásul.

Elnök ezután a vitát megszakítja. Indítványára elhatározza a Ház, hogy legközelebbi ülését hétfőn tartja meg. Kijelenti még az elnök, hogy a terv szerint a jövő hét folyamán még ülésezni fog a Ház és csak a következő héten lesz szünet. A többség ezt az indítványt is elfogadta.

A Ház ülése háromnegyed 9 órakor ért véget.

Pollák Testvérek

férfi és női divatcikkek
legnagyobb raktára. —

„ Legmegbízhatóbb cég. „
Legelőszőbb beszerzési forrás.

Csekonics-u. 6. Széchenyi-tér 17.
Telefon 854. Telefon 855.